



Ana... Milleti Yoğuran Mukaddes El

Prof. Dr. Ömer Menekşe



“Toprak, tohuma ana; kaynak çağlayana;
Havva insanogluna; Meryem bir Ruh'a;
Âmine bütün bir hakikate, varlığın sırrına, sırların özüne...”

Anadır, fedakârlığın, cömertliğin, karşılık beklemeden vermenin ve sevginin sembolü...

Anadır, Kur'an ifadelerinde kutsileşen, Peygamberimizin dilinde yüceleşen, merhameti, çileyi, sabrı ve fedakârlığı aşk haline getiren...

Anadır, duası kabul olan, hoşnutluğu cennet yolunu açan...

Anadır, yüce dinimizin, özel bir yer verip mutluluğun en üst noktası olan cenneti ayakları altına serdiği...

Anadır, vaktinde kılınan namazdan sonra kendisine yapılan iyiliğin en sevimli iş olduğu bildirilen, Allah'ın rızasını kazanmanın, cennete ulaşmanın yollarından biri olduğu belirtilen...

Anadır, bir milleti yoğuran mukaddes el, toplumun ilk hücrelerini teşkil eden yuvanın kurucusu...

Evlât, ananın vücudundan bir parça, kucaklarda 'gönül yakan sevgili', emekleyen yumurcak ve nihayet birbirini takip eden ayrılışlarla, ana için sineyi yakan bir kor, kalbe saplanan bir mızrak...

Gelişme dönemi, tahsil hayatı, askerlik çağı, bunların her biri, ananın yüreğini ağzına getiren bir ızdırap dönemeci. Ana, her zikzakta bir sürü gözyaşı döker: Yavrusunun okuma ayrılığına, evlilik ayrılığına ve askerliğine... O, daima buhurdan gibi tüter. Teselli bulup durduğu olduğu gibi, sel sel olan gözlerinin yaşında boğulduğu da olur. O, vatanına, namusuna, mukaddesatına gerektiğinde kurban verdiği yavrusunu armağan sayar ve teselli olur. Ya bir hiç uğruna ölene?



İşte burada ananın dili tutulur.

Anadır, "Haydi oğlum, haydi git! Ya gazi ol, ya şehit" diyerek, her türlü fedakârlığı göstererek, gecesini gündüzüne katarak büyüttüğü, yemeyip yedirdiği, giymeyip giydirdiği, canından can, kanından kan verdiği aslanını, askerlik yaşına getirdiği civanını, vatan için şehit veren, şehit olan evlâdına ağıtlar yakıp türküler söyleyen...

Anadır, nice cihangiri doğuran. Anadır bu toprağın bağrında birer kale gibi duran...

Kim bilir kaç defa, gecenin ıssızlığında ve karanlığında kendimizi onun kucığına atmak istemiştir.

Kim bilir kaç defa, bunalmışızdır da onun ümit ve teselli veren, sıcak, duru ve âdeta tılsımlı sinesine kendimizi salmış, ona sımsıkı sarılmış, onun bir şefkat esintisi sunan esrarlı mırıltısıyla hazdan hazza kanatlanmış ve huzurla gerinmişizdir.

O, bir vefa ve şefkat âbidesidir ki; ne çektiği zahmetlerin, ne göğüslediği sıkıntı ve çilelerin gırtlığına kadar dayanması, ne de evlât vefâsızlığının bir poyraz gibi esip ruhunu sarması, ona gurbetlerin en acısını yaşatması onu fitratından sıyıramamıştır.

Ana vardır, dünyaya getirdiği yavruyu Hakk yoluna adayan...

Ana vardır, evlâdıyla âbideleşen, âdeta başı semaya ulaşan...

Ana vardır, firavun otağında bir milletin gözdesi... Ana vardır, sessiz, belirsiz ve meçhul, ama güller, çemenler yetiştiren... Ana vardır destanlara sığmayan; zihinlerde ve gönüllerde yer eden...

Ana vardır, huzuru ve rahatı sadece vermekte bulan, sevdikleri için hayatın getirdiği bütün sıkıntılara direnen, karşı koyan ve mücadeleyi hiçbir zaman elden bırakmayan...

Ana vardır, akla gelen her hatıranın bir çizik attığı yüreklerde, yıllar öncesinin görüntüsü ve güzelliğiyle, atıldığı düşkünler yurdunda ziyaret edilme hayaliyle yaşayan...

Ana vardır, yüzündeki her çizgide bir başkalık, bir sır gizli olan... Yaşadıklarını, görüp geçirdiklerini, çektiklerini, yüzündeki çizgilerle anlatan...

Ana vardır, yıllar yılı, bin bir cefaya, bin bir çileye sabrederek beslediği yavrularının her birini bir başka gurbete salan... Yüreğinin her köşesi onların hasretiyle için için yanan... Tek tek uçurduğu kuşlarının ardından hüznü bakışlarla ufku tarayan... Gün sayan... Bayramların gelmesini bekleyerek, onlara kavuşacağı günlerin umuduyla yaşayan... Arada, bir telefon sesiyle hasretliği bölünen, yürek yangınına su serpilen, teselli bulan...



Çocuk vardır, analarının yüzünü bir kez dahi olsa görmeyen, hatırlamayan, ana şefkatinin, ana sevgisinin ne olduğunu bilmeyen, bunu tatmaya fırsat bulamayan... Yüreğinde her an bu sevginin eksikliğini duyan, hissedenden... "Anam yaşıyaydı da, derdime ortak olsaydı, başımı göğsüne dayasaydım, o da beni kucaklasaydı, öpseydi, koklasaydı, o tatlı sesiyle 'Yavrum' deseydi" diyerek gözleri buğulanan...

Çocuk vardır, yetim ve öksüz... Gözlerinde çaresizlik, yüreklerinde hüznün, alınlarında endişe çizgileri ile hayat mücadelesi veren... Bir küçücük tebessüme, şefkatle uzanan ele hasret, belki unutulmuş, ama yine de bir umut, hatırlanmayı bekleyen...

Çocuk vardır, gülmenin ne olduğunu unutmuş, gülse bile yüzünde gülücükler açmayan, gülüşleri yüzünde donan...

Çocuk vardır, çiçek vereceği, öpücükler konduracağı anası olmadığı için, kuytu köşelerde gizli gizli ağlayan...

'Ana' yücedir. "Toprak Ana"dır, "Ana Kuağı"dır, "Anavatan"dır, "Anadil"dir, "Ana gibi yar, Bağdat gibi diyar olmaz"dır ve "Ana başa tâc imiş, her derde ilâc imiş/Bir evlât pîr olsa da, anaya muhtaç imiş." "Ağlarsa anam ağlar, gayrisi yalan ağlar"dır.

Biliriz ki, şefkat ve merhamet hissi kula önce anadandır; sevgi ve acımayı anaya veren yüce Yaratan'dır.

Anaları yar eyleyen, dualarını var eyleyen Allah'ım, bizleri hiçbir vakit dar eyleme. Efendimizin hürmet ettiği analar hürmetine, büyük anamız Hz. Hatice, Hz. Aişe hürmetine analarımızı affeyle.

Analarımızın yüzü suyu hürmetine bizleri de affeyle.

Hakkımızdaki hayır dualarını lütfen kabul eyle...